

Den lange gade lå mærkeligt stille hen. Det så ud, som om den strakte sig i det uendelige gennem den støvede soldis, og allerlængst ude i det fjerne, lige der hvor gaden forsvandt ud af synsfeltet, syntes hun, at hun kunne skimte en let flimren. En oase eller et fatamorgana?

Det var ligesom at bevæge sig i et parallelt univers, forladt af alt og alle, et univers, der lå ryg mod ryg med det normale, og som delte alle det normale univers' egenskaber. Kun med den forskel, at i det her – var hun alene. Helt alene.

Hun rystede den besynderlige følelse af sig og tvang sig selv til at tænke rationelt. Det var midt om sommeren, industriferie, så selvfølgelig var der ikke den store aktivitet hverken på havnen eller i industriområdet i den her måned. Og at den lette højsommerbrise forvandlede vejstøvet til en dis, var

der heller ikke noget mærkeligt ved. Hun kunne ligefrem mærke, hvordan den satte sig som et tørt, bittert lag i ganen, når hun trak vejret. Forhåbentlig silede det ikke brunt ud af mundvigene. Det ville gøre et dårligt første indtryk.

For i den sidste ende handlede det hele selvfølgelig om nervøsitet. Det her var hendes chance. Hendes livs chance. Hun havde gået arbejdsløs så længe, for ikke at tale om tiden inden. Det var hårde tider for alle, men ikke mindst for folk i hendes branche, især når de var uden arbejds erfaring og netværk. Og endnu mere for dem, der havde uddannet sig ret sent i livet og ikke helt kunne redegøre for deres fortid.

Ret beset talte *alt* imod hende. Men hun var blevet indkaldt til jobsamtalen. Den afsluttende jobsamtale. Det var ganske enkelt nu eller aldrig. Ellers kom hun til at fortsætte resten af livet som vikar i hjemmeplejen.

Hun vidste ikke rigtig, hvordan det gik til, om det var fatamorganaet eller oasen, der pludselig materialiserede sig, men nu stod hun i hvert fald uden for industrilokalet. Det velkendte, lidt prangende logo sad et lille stykke oppe på muren – hun havde set det så mange gange de sidste døgn – og

under logoet stod der med en typografi, der rent ud sagt lignede lort: “TV-produktionsselskab”. Hedder det virkelig sådan? nåede hun at tænke, inden hun gik ind.

Hun tog elevatoren op. Kom til en låst dør, hvor logoet endnu en gang udbasunerede sit kringlede budskab. Ringede på. Hørte en mekanisk brummen over hovedet, så op og kom til at stirre lidt for længe lige ind i et kameraøje, indtil der lød en anden, men næsten identisk brummen længere nede, ved låsen. Hun nåede endog at spekulere på, om hun var brun i mundvigene, men uden spejl kunne hun alligevel ikke gøre noget ved det. Så åbnede hun døren og trådte ind.

Det hun kom ind i, var et næsten mennesketomt kontorlandskab. Hun gik hen mod receptionen, og hun syntes, hun kunne høre sine hjerteslag, monotont dunkende jungletrommer, der bankede taberens evige budskab. En sløv receptionist i halvtredsårsalderen mønstrede hende kritisk uden at sige et ord. I stedet hørte hun sig selv fremmumle, som fra et sted meget langt borte:

“Jeg hedder Mikaela Larsson, jeg har en aftale med Bo-Åke Svärd.”

Den stadig totalt stumme receptionist hævdede

det ene af sine malede øjenbryn og konsulterede noget, der skulle forestille en mødekalender. Sikkert en pegebog, tænkte Mikaela og mærkede pludselig, at hendes selvtillid blev styrket. Som sædvanlig af et bag det milde smil godt skjult raseri.

“Lokale 104,” sagde receptionisten til sidst og tog en telefon, der ikke havde ringet.

Mikaela nægtede at blive stående i den tilstand af forvirring, som det åbenbart var den kedsomhedsplagede kvindes eneste glæde at forårsage, og gik. Hun arbejdede sig gennem det stort set øde kontorlandskab og kom frem til en afsides gang med en række døre. Formodentlig chefgangen. “531”, stod der frustrerende nok på den første dør. Derefter fulgte nummer 532 og 435. Der skulle meget til, før hun krøb tilbage til receptionisten med halen mellem benene, så hun fortsatte hen ad gangen. Numrene på dørene virkede helt tilfældige, 600, 154, endog 19.

Til sidst befandt hun sig ikke desto mindre, uvist hvordan, uden for lokale 104, og der stod ganske rigtigt “Bo-Åke Svärd” på døren. Hun bankede på og hørte en utydelig mumlen, der lige så godt kunne tolkes positivt som negativt. Hun valgte den positive tolkning. Hun var i det humør nu. Fremdriftens humør.

Bag et elegant skrivebord med pertentlig orden sad en solbrun, habitklædt mand i halvtredsårsalderen. Han har sikkert ikke engang haft ferie endnu, tænkte hun, bare en arbejdsferie på en sejlyacht i det græske øhav. Sin egentlige ferie holder han til august, en måned på egen luksusyacht, der langsomt og forførerisk vugger sig frem mellem vestkystens hotteste havne.

Jeg burde nok ikke tænke sådan, tænkte hun. I hvert fald ikke lige nu.

“Mikaela, formoder jeg?” sagde manden, rejste sig fra sin ergonomisk specialdesignede skrivebordsstol og slog ud med hånden mod pindestolen midt for skrivebordet.

Hun nikkede og satte sig. Stolen var hård.

“Flot kontor,” sagde hun og følte sig pludselig fuldstændig stiv igen. Al den oppumpede selvtillid var som blæst bort.

“Du har noget der,” sagde Bo-Åke Svärd og førte tommelfingeren og pegefingeren op til mundvigene.

Hun bøjede sig frem og mærkede forfjamsket efter. Da hun kikkede på fingerspidserne, var de brune.

“Lad os gemme smalltalken til bagefter,” sagde Svärd abrupt og lænede sig tilbage. “Har du set de afsnit, jeg sendte?”

“Ja,” nikkede Mikaela taknemmeligt og tørrede i smug fingerspidserne af i sine jeans. “Ghost House er et meget spændende program.”

“Tja,” sagde Svärd. “Det *var* et meget spændende program i en periode. Da den første fascination havde lagt sig, faldt seertallene drastisk. Forud for anden sæson skar kanalen gevaldigt i budgettet, men lod os dog køre videre på et mere beskedent niveau. Seertallene blev desværre ved med at falde, helt indtil Ann sprang fra. Kanalen har ikke desto mindre vurderet, at seerpotentialet er så lovende og ressourcestærkt, at vi har fået grønt lys til at køre en sæson mere. Men kun hvis det lykkes os at hæve seertallene. Ellers skrotter de programmet uden nåde og for altid. Det er betingelserne. Er du stadig interesseret, Mikaela?”

“Ja da!” sagde Mikaela med en begejstring, der kom bag på hende.

Svärd fortsatte:

“Eftersom det er en low-budget-produktion, er det sådan, at produceren også er studievært. Du har sikkert et fuldt acceptabelt studieværtlook omme bag alt det der, det må blive sminkørernes opgave. Men jeg vil gerne vide, hvad du kan bidrage med for at vende seerkurven.”

Der var da vist en fornærmelse gemt et sted i det, han sagde, men Mikaela valgte at ignorere den til fordel for den remse, hun havde lært udenad. Lige præcis de følgende ord havde hun banket ind gennem mange timers ensomhed i sin etværelses ude i forstaden:

“Ghost House har et fantastisk potentiale. Men jeg synes, at Ann missede det vigtigste, nemlig selve den krybende spænding. Til sidst var det, som om hun udelukkende tog ud til de hjemsøgte huse for at afsløre, at det hele var humbug. I virkeligheden drejer det sig jo om det stik modsatte. Humbugget er udgangspunktet. Det er, hvis det pludselig viser sig *ikke* at være humbug, at det for alvor bliver fascinerende.”

“God pointe,” sagde Svärd eftertænksomt. “Og det skal da heller ikke være nogen hemmelighed, at du er min hovedkandidat til stillingen, Mikaela. Der er bare en enkelt ting, jeg undrer mig over.”

Apropos udenadsremser, så var der ligefrem to versioner her, en sindrigt udtænkt løgnagtig og en helt enkelt sand. “Hovedkandidat”, okay! Den glæde, der steg op i hende, blev blandet med ubehaget ved det spørgsmål, hun vidste ville komme. Og selv i det øjeblik var hun ikke sikker på, om hun

skulle vælge løggen eller sandheden.

“Der er nogle år dér,” fortsatte Svärd og bladrede i papirerne foran sig. “Et par år, tre år, som der ikke er noget på i dit CV, Mikaela. Hvad lavede du egentlig, inden du gik i gang med at uddanne dig til producer?”

Rejste rundt i verden. Samlede indtryk og erfaringer for at blive en genial tv-producer. Mødte kloge mennesker fra alle tænkelige kulturer, tilbragte et halvt år i et buddhistkloster i Nepal, studerede ashtanga-yoga i Rishikesh, læste mandarin i Beijing, kom ind på livet af det Asien, der er jordklodens fremtid ...

Den var gået. Hun så ham dybt ind i øjnene og så, at den var gået. Han ville have købt det. Han ville have accepteret, omend ikke fuldt ud troet på løggen. Og alligevel valgte hun sandheden. Endnu mens hun fyrede udenadsremse to af, undrede hun sig over, at hun faktisk valgte sandheden:

“Jeg var medlem af en religiøs sekt. To år i sekten, et års afprogrammering. De mørke år.”

Bo-Åke Svärd rynkede flygtigt øjenbrynene. Det varede kun en tiendedel sekund, så lignede det brunfurede ansigt sig selv igen, som om det aldrig var sket. Han sad lidt uden at sige noget. Så udbrød han:

“Men det er jo ideelt! Du besidder evnen til ekstrem henrykkelse, Mikaela, men du ved også, hvordan man kommer ud af den. Det er bedre end alle mulige lade jordomrejser og fjumreår.”

Et øjeblik var Mikaela tilbage i det igen. Hun vidste, at hun aldrig rigtig ville komme ud af det gudstjenestelokale. Aldrig hundred procent. Det var en gift, der aldrig forlod kroppen, når først man havde fået den i sig. Sluttonerne i slutsalmen. Henrykkelsen, der kom som en ejakulation. Det vidunderlige orgels slutakkord. Menigheden, der løfter armene op over hovedet og krydser dem. Tegnet på Guds komme. Manden ved orgelet, som tager hænderne fra tangenterne, rækker armene op over hovedet og ser på hende med det der hundehvalpeblik. Lasse. En helt anden slags henrykkelse og alligevel den samme.

“Hallo,” kaldte Svärd og viftede med armene. “Hørte du, hvad jeg sagde?”

“Undskyld,” sagde Mikaela og tog et tag i sig selv. “Ikke rigtig.”

“Du har en sommermåned til at forny konceptet Ghost House. Vi ansætter først dig og teamet, hvis kanalen godkender det. Det bliver en hård prøvemåned, Mikaela. Er du indstillet på det?”

Hun kunne mærke, at hun smilede, da hun sagde:
“Jeg har været igennem betydelig hårdere måneder end som så. Tak.”

“Kald mig Bo-Åke,” sagde Svärd, rejste sig og rakte hånden frem. “Lønforhandlinger og så videre kan vi tage i eftermiddag, når du har fået dig installeret. Du kan overtage Anns kontor, 823. Begynd med at kikke det arbejdsmateriale igennem, hun efterlod sig.”

Mikaela rejste sig på skælvende ben. I eftermiddag? Hun havde ikke regnet med at skulle begynde med det samme. Hun havde stadig sit vikariat i hjemmeplejen, skulle allerede på arbejde igen i overmorgen. Men hun ville ikke lade den her chance gå fra sig. Hun måtte foretage et par telefonopringninger, simpelthen. Det lod sig vel løse.

“Et enkelt spørgsmål, Bo-Åke,” fik hun frem. “En vigtig spændingskabende faktor er musikken, og den var usædvanlig ringe i de afsnit, jeg så. Er der plads i budgettet til en rigtig musiker? En komponist?”

“Det må du prøve at overbevise mig om, når du pitcher Ghost House 2.0,” sagde Svärd og lod med sit blotte tonefald forstå, at audiensen var slut.

Lasse, greb hun sig selv i at tænke, da hun kom

ud og forsøgte at finde ned ad den usystematisk nummererede gang. Lasse ved orgelet, den mest betagende musiker hun nogensinde havde hørt. Men også Lasse med hundehvalpeblikket, med de nærmest autistiske forsøg på at nærme sig hende. For ikke at tale om forbilledet Lasse, ham der fandt mod til at bryde ud, længe før hun selv gjorde. Fortidens kringlede prøvelser.

Det tog et kvarter at finde lokale 823. Ifølge navneskiltet på døren holdt Ann Bergström stadig til derinde. Men da Mikaela trådte ind i det lille kontor, der mindede mere om et kælderhummer, stod det klart, at hverken Ann Bergström eller nogen anden i hele den vide verden havde sat sine ben derinde siden Arilds tid. Eller i hvert fald siden sidste sæson af Ghost House sluttede, og den daværende producer “sprang fra”. Hvad det så ellers skyldtes.

Der lugtede lidt muggent og indelukket i hummeret, en lugt der af en eller anden grund gjorde hende sulten, og et letbevægeligt støvlag lettede et øjeblik fra det rodede skrivebord, da hun lukkede døren efter sig. Lidt underligt var det. Ann Bergström havde sagt op, men ikke ryddet skrivebordet. Det så ud, som om hun bare lige med ét havde rejst sig og var skredet.

Mikaela støvede af, så godt hun nu kunne, og satte sig ned. I den øverste skrivebordsskuffe fandt hun en rodet samling nødtørftigt etiketterede dvd'er. I samme skuffe lå der en fjernbetjening, og det var først, da hun trykkede på "on", at hun fik øje på det lille fladskærms-tv, der var presset ind i en bogreol med meget få bøger i. En film gik i gang med det samme. Hun genkendte den lidt overfriske Ann Bergström fra de tolv afsnit af "Ghost House", som hun havde udstået derhjemme, men her var hun anderledes. Det her stammede ikke fra et færdigklippet afsnit, men hørte snarere hjemme i kategorien "arbejdsmateriale". Altså det, som Mikaela forventedes at se igennem.

Ann Bergström satte sig på en træstub en halv snes meter fra en lille landejendom og så langt fra så munter ud, som hun plejede. Hun rystede på hovedet, pillede ved en følfod, som hun åbenbart havde plukket, og så ned i jorden. Så løftede hun mikrofonen, kikkede træt ind i kameraet og sagde:

"Kører vi, Patrik? Okay. Ja, det her er altså vores fucking Ghost House til afsnit ni. Ljustorp, hedder det, men det ser fandeme ikke for lyst ud."

Hun vendte sig hurtigt om og kikkede hen mod

huset, som for at forvise sig om, at ingen uvedkommende lyttede med. Så rettede hun atter blikket mod kameraet og fortsatte:

“Ejeren har set brændende lysvæsener bevæge sig rundt i huset. Desuden stinker han ad helvede til og tager på mig i mørket. Det var fandens meget bedre, dengang vi havde et rigtigt medium med. Spørgsmålet er, om vi skal droppe det her og finde et nyt såkaldt spøgelseshus.”

Mikaela satte dvd'en på pause og ledte mellem dvd-hylstrene i skuffen. Hun fandt et cover med etiketten “Arb.mtrl.9” og åbnede det. Det var tomt. Skrivebordsskuffen indeholdt åbenbart overskudsmateriale fra samtlige tolv afsnit. Og det var Mikaelas opgave at se dem igennem.

Hun skovlede dem op på skrivebordet. Der var ingen grund til at tage dem i rækkefølge, indholdet var alligevel helt ustruktureret. Det bestod nemlig for størstedelens vedkommende af det, man i dvd-sammenhæng plejer at kalde “fraklippede scener”. Dårligt filmede indslag, simpelthen, fejlskud, bomberter og svipsere af enhver art. Der blev tit talt til “Patrik”, kameramanden, der åbenbart også stod for lyden, og nogle gange strøg en godt og vel midaldrende kvinde forbi med en blok i hånden.

Formentlig scripteren. Flere var de tilsyneladende ikke på holdet. En mindre del af filmene bestod af Anns egne refleksioner, ofte af temmelig depressiv art. Der var ingen tvivl om, at det var på tide, hun fandt noget andet at bruge sit liv til.

Og Mikaela genkendte sig selv. Hun genkendte også alle spøgelseshusene. Hun havde jo siddet hjemme i sin triste etværelses og kæmpet sig gennem afsnit efter afsnit af den faktisk ret kedelige serie. Hun havde set hvert eneste afsnit mindst tre gange og forberedt sig på et indgående forhør fra produktionschefens side. Nu havde Bo-Åke Svärd ikke lige været den type, men det virkede alligevel ikke spildt. De her sekvenser af alt det, der ikke var kommet med i udsendelserne, gav et godt billede af indspilningernes karakter.

Og ingen steder var der nogen spøgelser. Men til gengæld en del fantasifostre. Som Ann affærdigede med tiltagende ironi. I den her form havde Ghost House afgjort ingen fremtid.

Mikaela satte endnu en dvd på. Hun havde ikke tal på dem mere. Et lille rødt hus på toppen af en blomstrende bakke tonede frem. Umiddelbart kunne hun ikke genkende det. Det ville hun sikkert gøre, så snart de rykkede indenfor, det plejede hun

at gøre. Men det mærkelige var, at genkendelsen aldrig indfandt sig. Hun havde faktisk aldrig set denne lille landejendom før og heller ikke ejeren, som lidt efter dukkede op i billedet.

Det var en midaldrende kvinde uden særlige kendetegn, men med et bemærkelsesværdigt udtryksløst blik. Hun sad ved et køkkenbord. Ann så op på kameraet og sagde:

“Klar, Patrik? Okay, så kører vi. Lisa Andersson, du siger altså, at det spøger her i huset. Kan du beskrive det lidt nærmere?”

“Er det dig, der skal gå derind?” sagde Lisa og granskede Ann fra top til tå med skeptiske øjne. “Jeg havde virkelig hellere set, at det var en mand.”

Ann sukkede dybt og sagde:

“Skal vi forsøge igen? På hvilken måde spøger det, Lisa?”

“Det er alt muligt,” sagde Lisa Andersson udtryksløst. “Og så er der jo den historie med ham Virander der omkring århundredskiftet og ristningen lige udenfor og min mands død og alt det. Vi havde boet her i tyve år, da han døde.”

“Vi starter forfra, Lisa, og så prøver vi at holde os til sagen, okay? Hvad er det, der sker i huset?”

“Der kommer lyde inde fra et rum,” sagde Lisa.

“Lyde inde fra et rum?” forsøgte Ann og lavede en sig-mere-gestus.

“Ja,” sagde Lisa. “Om natten. Jeg har ikke været derinde, siden min mand døde. Det er fire år siden.”

“Og hvad er det for en slags lyde?”

Mikaela satte filmen på pause. Hun fandt det tomme dvd-cover frem fra skrivebordsskuffen og holdt det op. På bagsiden stod der “Arb.mtrl.13”. Mikaela kunne mærke, at hendes venstre øjenbryn røg op. Tretten? Der havde jo kun været tolv afsnit af Ghost House i den sæson? Hun vendte og drejede coveret, som om det burde kunne sige hende noget mere. Det kunne det ikke. I stedet trykkede hun filmen i gang igen.

“Stønnen,” sagde Lisa på sin udtryksløse måde. “Der er nogen, der stønner. Og nogle gange en frygtelig larm, som om en eller anden tumler rundt derinde og sparker og råber op.”

“Hvor ligger det rum?”

“I kælderen. Det var min mands værksted og hobbyrum.”

“Vil du vise os derned nu, her ved dagslys, så vi ved, hvor vi skal hen i nat?”

Lisa rejste sig, Ann fulgte efter. Og åbenbart også Patrik, for de to kvinder blev fulgt af et rystende

kamera. De passerede et maleri ude i gangen. Det forestillede en badende, nøgen, buttet kvinde omslynget af egeløvsarabesker, som en ramme i rammen. Ann stoppede op et øjeblik og pegede på billedet.

“Interessant,” sagde hun. “Det passer ikke rigtig sammen med resten af huset.”

“Der boede en kunstmaler her tilbage i 1700-tallet,” sagde Lisa. “Rainer Werner, 1714-1743.”

“Du har sandelig tjek på tingene, Lisa,” udbrød Ann. “I hvert fald hvad *det* angår. Hvor gammelt er huset i grunden?”

“De siger, at det er fra 1600-tallet,” sagde Lisa. “Men hvad ved en bondekone som mig?”

Så kantede de sig ned ad kældertrappen. Det eneste lys nede i kælderen sivede ind gennem et tilsmudset lille vindue lige over jorden. Kameraet fulgte nu Lisa, mens hun gik gennem den snavsede og stort set helt ubenyttede kælderetage og kom hen til en svær dør. Hun pegede på den.

Ann sendte kameraet et bredt smil og gik demonstrativt kækt hen til døren. Hun bankede på den og sagde med blikket i kameraet:

“Halløjsa, kære uhyrer, er I der?”

I det samme lød der et højt smæld, og man kunne

tydeligt se, at der blev banket hårdt på døren. Indefra.

Det kom så pludseligt, at Mikaela nær var faldet ned af stolen. Først bagefter gik det op for hende, at hun havde skreget. Og hun var ikke den eneste. Kameraet røg på skrå, Patrik tumlede op ad trappen. Kameralinsen fangede i forbifarten en ligbleg Ann med hænderne for ansigtet, en panikslagen scripter og en fuldkommen udtryksløs Lisa. Mens man kun så trappetrinene og Patriks fødder, der tog tre trin ad gangen, lød Lisas stemme:

“Det var jo det, jeg sagde.”

Så blev skærmen sort. Mikaela kunne tydeligt høre sit hjerte klapre hektisk, mens hun stirrede på tv-skærmen, der forblev sort så længe, at hun var på nippet til at slukke for det. Hun havde fingrene på fjernbetjeningen, da hun så filmen gå i gang igen.

Det var udendørs. Ann sad på en væltet træstamme, i baggrunden kunne man se huset og et stykke neden for bakken lidt glimtende vand. Solen var ved at gå ned. Ann sad og så på en følfod, som hun havde plukket. Hun kikkede op og smilede til kameraet. Smilede blegt. Et smil, der ikke rigtig var et smil. Hun holdt den lille, gule blomst op og sagde:

“Hver gang jeg kommer til et nyt sted, prøver jeg at finde en følfod, som jeg kan plukke. Blomsterne er egentlig ikke særlig smukke, de ligner mælkebøtter og lugter ret grimt. Men der er et eller andet ved dem, de indgyder ligesom tryghed. Det hænger sikkert sammen med nogle barndomsminder. Jeg elsker følfod.”

Hun satte omhyggeligt blomsten i jakkelommens knaphul og kikkede atter ind i kameraet:

“Jeg har brug for al den tryghed, jeg kan få nu. Louisa vil væk herfra, og du virker heller ikke for kry ved situationen, Patrik. I første sæson havde vi Meta med, vores medium, men hun blev både dyr og umulig at have med at gøre. Nu er det mig, der er medium, og jeg ved ikke, om jeg kan klare det. Ikke når det er alvor.”

Ann tav lidt, pustede ud og fortsatte så:

“På den anden side er det her alle tiders chance for endelig at puste lidt nyt liv i den elendige møgserie. Jeg vil gerne stå for næste sæson også, men hvis vi ikke griber den her chance, Patrik, er vi sikkert arbejdsløse allerede til sommer.”

Patriks stemme lød hul, billedet rystede let i takt med hans ord:

“Det er virkelig creepy. Men det var på den anden

side derfor, jeg tog jobbet. Jeg stemmer for, at vi bliver. Men er enormt forsigtige.”

Ann pegede over skulderen mod vandet i baggrunden. Solens genspejling i overfladen var blevet markant rødere.

“Det begynder at skimre ude over fjorden,” sagde hun. “Sandhedens øjeblik nærmer sig.”

Da skærmen blev sort igen, satte Mikaela filmen på pause. I underkanten af billedet løb der hele tiden et lille bånd med dato og klokkeslæt. Det var nu standset på 21. april klokken 19.43.

Hun snupede dvd-coveret og strøg ud i gangen. Fremme ved lokale 104 bankede hun ikke engang på, men stormede direkte ind. Bo-Åke Svärd så op fra en bunke papirer og sagde:

“Lønforhandling, allerede?”

Så kikkede han på klokken, hævdede forbavset øjenbrynene og fortsatte:

“Minsandten, klokken er over fire. Hvad syntes du om vores fine, nye kantine?”

“Jeg har ikke spist frokost,” sagde Mikaela sammenbidt og viftede med dvd-coveret. “Hvad er det her? Afsnit 13 af 12?”

Bo-Åke Svärd trak ligegyldigt på skuldrene og sagde:

“Nogle gange filmer man lidt mere, end man behøver. Er det noget problem?”

“Hvordan gik det til, at Ann Bergström sagde op?” spurgte Mikaela. “Hun ville jo fortsætte en sæson mere.”

“Det troede jeg også,” sagde Svärd. “Men vi havde under alle omstændigheder tænkt os at hente lidt nyt, friskt blod ind. Det var kun godt, at hun selv gjorde det. Det er aldrig sjovt med de der samtaler. Som jeg husker det, kom hun bare ind og sagde op. Helt uddramatisk. Hun gav aldrig nogen begrundelse.”

“Og hvornår var det?”

Svärd klikkede nogle gange med musen og sagde til sidst:

“Om morgenen den 22. april, så vidt jeg kan se.”

Mikaela nikkede et par gange. Så forlod hun kontoret uden et ord og gik tilbage til sit eget. Den mugne lugt derinde gjorde hende endnu en gang sulten. Den pausestillede dvd flimrede stadig og sagde 21. april klokken 19.43. Dagen efter var Ann altså gået direkte ind til Bo-Åke Svärd og havde sagt op. Og så var hun skredet uden at rydde sit skrivebord.

Men hun havde ladet dvd-filmen “Arb.mtrl.13”

ligge inde på kontoret. Eller havde hun? Hvem havde ellers gjort det? Og hvorfor?

Hun måtte have en snak med Patrik og Louisa. Kameramanden og scripteren. Men frem for alt – og det var det, hun udskød og udskød – måtte hun se filmen færdig. Hun satte sig ned, tog fjernbetjeningen, sad en rum tid og sigtede med sit temmelig skælvende våben og trykkede endelig af.

Skærmen var stadig sort, men tiden tikkede i gang nederst på den. Det var så kort en respit, at tankerne ikke engang burde have nået at blive sat i gang. Men de væltede frem, dog uden rigtig at blive til ord. Snarere bange anelser. En summende hvepserede af bange anelser.

Så kom billederne. Køkkenet. Et par stearinlys. Lisa ved bordet. Louisa formodentlig ved siden af hende, man anede konturerne af en kvinde. Ann kom ind i billedet og satte sig lige over for Lisa. Vekslede nogle indledende ord med hende, spurgte med mærkbart påtaget gemytlighed, om hun var parat.

“Jeg så stadig hellere, at det var en mand, der gik derind,” sagde Lisa og pegede hen mod kameraet. “Kan han ikke gøre det?”

Billedet spjættede. Anns blik, nu alvorligt, ret-

tede sig mod kameraet, som om hun faktisk overvejede sagen. Men så nikkede hun bare til Patrik og sagde:

“Det der klipper vi væk bagefter.”

Altså gentog hun sit indledende spørgsmål. Denne gang nøjedes Lisa med at nikke afmålt. Ann rejste sig. Kameraet fulgte hende ud i gangen.

Mørkekameraet blev slået til, det infrarøde udstyr tog over og gav Ann et grønligt skær, da hun gik hen ad gangen. Hendes ansigt var omgivet af en fluorescerende aura af ren og skær rædsel. Samtidig med at hun med nogenlunde effektivt simuleret frejdighed hviskede ind i mikrofonen:

“Vi nærmer os kældertrappen. Jeg går ned ad det første trin ... nu.”

Løsrevne arme og ben på trappen, så fandt de sammen og blev en person igen. Ann stod på det bare, snavsede kældergulv og hviskede hæst:

“Så, sandhedens time!”